

Ἁγίου Νικολάου Καβάσιλα ΕΙΠΕ ΜΕΝ Ο ΘΕΟΣ, ΕΚΥΡΩΣΕ ΔΕ Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ.

(Εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν)

Καὶ τὸν μὲν Ἀδὰμ περὶ τῆς αὐτοῦ πλευρᾶς, ἐφ’ ἧς ἐχρῆν οἰκοδομηθῆναι τὴν Εὐάν, οὕτε προεῖπεν οὕτε πέπεικεν ὁ Θεός, ἀλλὰ καὶ τὴν αἰσθησιν ἀφελὼν οὕτως ἀπεσύλα τὸ μέλος· τὴν δὲ Παρθένον καὶ διδάξας πρότερον καὶ τὴν πίστιν ἀναμείνας οὕτως εἰς ἔργον ἐχώρει. Καὶ περὶ μὲν τῆς ἐκείνου δημιουργίας πρὸς τὸν μονογενῆ κοινολογεῖται· ποιήσωμεν ἄνθρωπον, λέγων· Ἐπεὶ δὲ τὸν θαυμαστὸν συμβουλον τοῦτον, τὸν πρωτότοκον, Παῦλος εἶπεν, εἰσαγαγεῖν ἐχρῆν εἰς τὴν οἰκουμένην, καὶ πλάσαι τὸν δεύτερον Ἀδὰμ, τῆς περὶ τούτου γνώμης κοθωνὸν τὴν Παρθένον λαμβάνει. Καὶ τὴν μεγάλην ταύτην βουλήν, Ἡσαΐας φησίν, εἶπε μὲν ὁ Θεός, ἐκύρωσε δὲ ἡ Παρθένος. Καὶ ἦν ἔργον ἢ τοῦ Λόγου σάρκωσις οὐ μόνον Πατρὸς καὶ τῆς Ἐκείνου Δυνάμεως καὶ τοῦ Πνεύματος, τοῦ μὲν εὐδοκοῦντος, τοῦ δ’ ἐπιδημοῦντος, ἐκείνης δὲ ἐπισκιαζούσης, ἀλλὰ καὶ τῆς θελήσεως καὶ τῆς πίστεως τῆς Παρθένου. Καθάπερ γὰρ ἐκείνων χωρὶς οὐκ ἐνῆν εἰσενεχθῆναι ταύτην τὴν γνώμην, οὕτω μὴ τῆς πανάγνου τὴν θέλησιν καὶ τὴν πίστιν εἰσενεγκούσης εἰς ἔργον τὴν βουλήν προελεθεῖν ἀμήχανον ἦν. Καὶ οὕτω διδάξας καὶ πείσας αὐτὴν ὁ Θεὸς μητέρα ποιεῖται. Καὶ τὴν σάρκα παρ’ εἰδυῖας καὶ βουλομένης δανεῖζεται, ἵν’ ὥσπερ ἐκεῖνος ἐκὼν συνελήφθη, τὸν ἴσον τρόπον καὶ τῇ μητρὶ γένηται· καὶ κύη μὲν ἐκοῦσα, βουλομένη δὲ καὶ μετ’ ἐθελουσίου γνώμης γένηται μήτηρ.

Θαυμαστὸ εἶναι τὸ ἐξῆς: Ὁ Θεὸς οὐτε προειδοποίησε τὸν Ἀδὰμ οὕτε τὸν ἔπεισε νὰ τοῦ δώσῃ τὴν πλευρά, ἀπὸ τὴν ὁποία ἔπρεπε νὰ δημιουργηθῇ ἡ Εὐά. Τὸν ἐκοίμισε κι ἔτσι, ἔχοντάς του ἀφαιρέσει τις αἰσθήσεις, τοῦ ἀπέσπασε τὸ μέλος. Ἐνῶ γιὰ νὰ προχωρήσῃ στὴ δημιουργία τοῦ Νέου Ἀδὰμ ἐδίδαξε προηγουμένως τὴν Παρθένο καὶ περίμενε τὴν πίστη καὶ τὴν παραδοχὴ τῆς. Γιὰ τὴν δημιουργία τοῦ Ἀδὰμ πάλι συσκέπτεται μὲ τὸν μονογενῆ του Υἱὸ λέγοντας: “ποιήσωμεν ἄνθρωπον”. Ὅταν ὁμως χρειάσθηκε νὰ “εἰσαγάγῃ τὸν πρωτότοκον”- αὐτὸν τὸν “θαυμαστὸν Σύμβουλον” - “εἰς τὴν οἰκουμένην”, ὅπως λέγει ὁ Παῦλος, καὶ νὰ πλάσῃ τὸν δεύτερο Ἀδὰμ, παίρνει στὴν ἀπόφασή του αὐτὴ συνεργάτη τὴν Παρθένο. Ἔτσι τὴν μεγάλη ἐκείνη “βουλή” τοῦ Θεοῦ, γιὰ τὴν ὁποία ὁμιλεῖ ὁ Ἡσαΐας, **τὴν ἀνήγγειλε ὁ Θεὸς καὶ τὴν ἐπεκύρωσε ἡ Παρθένος.** Καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ἡ σάρκωση τοῦ Λόγου ἦταν ἔργο ὄχι μόνο τοῦ Πατρὸς, ποὺ “εὐδόκησε”, καὶ τῆς Δυνάμεώς του, ποὺ “ἐπεσκίασε”, καὶ τοῦ Πνεύματος, ποὺ “ἐπεδήμησε”, ἀλλὰ καὶ τῆς θελήσεως καὶ τῆς πίστεως τῆς Παρθένου. Γιατί, ὅπως χωρὶς ἐκείνους δὲν ἦταν δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ καὶ νὰ προσφερθῇ στοὺς ἀνθρώπους ἡ ἀπόφαση γιὰ τὴν σάρκωση τοῦ Λόγου, ἔτσι χωρὶς τὴν προσφορὰ τῆς θελήσεως καὶ τῆς πίστεως τῆς Πανάγνου ἦταν ἀδύνατη ἡ πραγματοποίηση τῆς θείας βουλῆς. Ἀφοῦ λοιπὸν μ’ αὐτὸν τὸν τρόπο τὴν καθοδήγησε καὶ τὴν ἔπεισε ὁ Θεός, τὴν κάνει ἐν συνεχείᾳ μητέρα του. Ἔτσι **δανεῖζεται τὴ σάρκα ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ καὶ θέλει νὰ τὴ δανείσῃ καὶ ξέρεي γιατί τὸ κάνει.** Γιατί ἔπρεπε νὰ συμβῇ στὴν Παρθένο ὅ,τι συνέβη καὶ στὸν ἴδιο. Ὅπως Αὐτὸς ἤθελε καὶ “συνελήφθη”, ἔτσι κι ἐκείνη ἔπρεπε νὰ κυοφορήσῃ καὶ νὰ γίνῃ μητέρα τοῦ ὄχι ἀναγκαστικά, ἀλλὰ μ’ ὄλη τὴν ἐλεύθερη θέλησή της.